

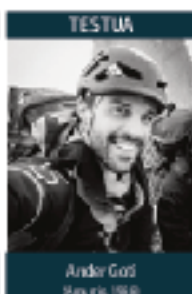
MONTE ROSA ETA MONT BLANC MENDIKO ESKIEKIN

Eboluzio naturalaren bidez heldu zen mendiko eskia gure bizitzetara. Gerora pasio bihurtuko zen hurrengo pausu logikoa izan zen eta... hura heldu zen momentu ik neguak beste modu batean bizi izan ditugu, mendiaz gozatzeko aukera sorta berria gure aurrean zabalduz.

Erika Larrazabal
(Pirinio, 1985)

Mendiko Lagurak menditaldoko batzordekidetza. Txiki-txiki argazkilaritza eta mendizalatasunarekin lotura estua izan da. Bere argazkietan bizitzako sentimenduak transmititzea du helburu. Mendiko eskiaz eskaladaz zain alpinismoaz gozatzeko aukera izan du Pirinioetan eta Alpeetan.

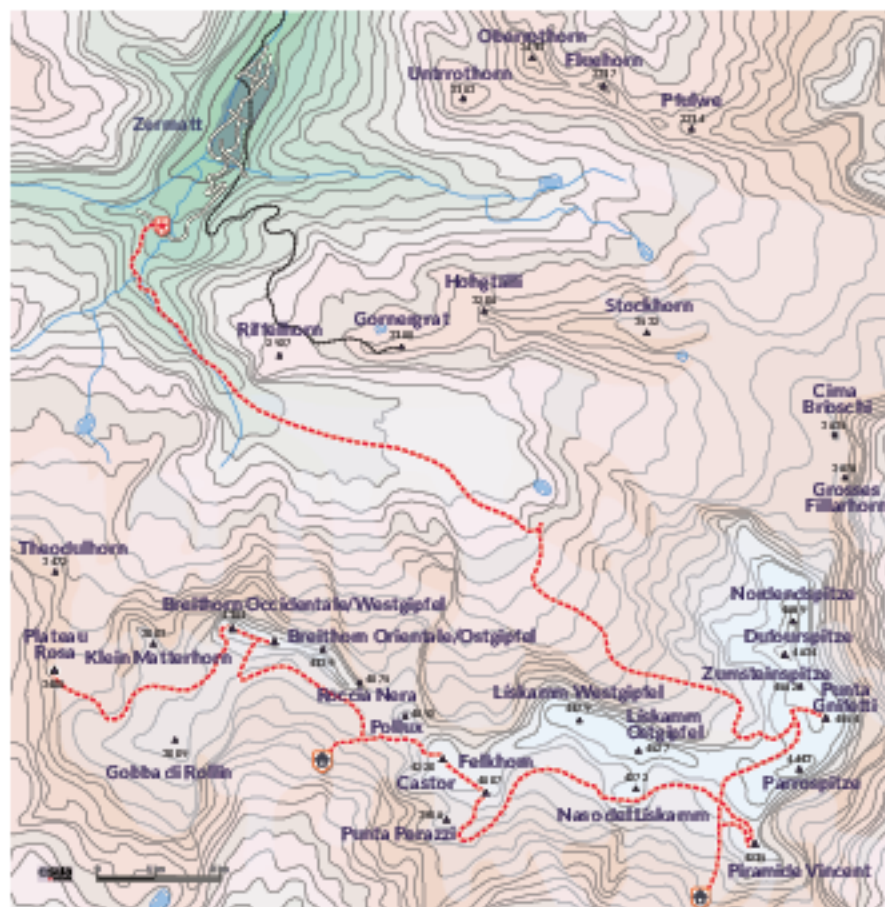
Ander Gor
(Pirinio, 1989)

Mendiko Lagurak menditaldoko batzordekidetza. Irakaslea lanbidez, gozotatik naburafoko kirol ezberdinekin harreman izan da. Eskalada, mendiko eskia, arraila eta bizikleta bidaiak zalea, besteak beste. Bere zaletasunak Pirinioetan, Alpeetan eta Hego Amerikan burutzeko aukera izan du.

Aneke Arribasolaga
(Zizurkua, 1987)

Irakledea ofitiaz, Isasari begira hezia, igeriketa, itsas-kayak, surfa eta asken artean batuz ere belaontziari nahigatzea pasatu duena. Mendian oinez, eskaladuz, biziklataz zain eskien gainean arrasa hartzea maite duen abenturazalea.

Hainbat urtez mendizale eta eskia zale bezala hasten ikusi gaituzten Castro Valnera, Alofia eta Pirinioetako bailara ezberdinak zeharkatu eta gero, Alpeetako mendiko eskiko ibilbideak tartekatzen hasi ziren gure elkarrizketetan eta pentsamenduetan.

2015ean, Monte Rosa edo "Spaghetti tour"ean jarri genituen begiradak, eta horrek eskaintzen zituen aukerak aztertuta, Dufourspitze gailurrarekin borobiltzea polita izan zitekeela imajinatzen hasi ginen. Pentsamendu horrekin batera, gertuko beste mendiguneen izenak aipatzen genituen eta horrela sortu zen hainbeste motibatu gintuen ideia: Aosta harana inguratzen duten hiru mendigune esanguru-

ratsuen eta eskiatzeak: Grand Paradiso, Monte Rosa eta Mont Blanc, eta, zergatik ez, haien puntu gorenetara heltzea.

Aste Santuko oporak aukeratu genituen gure planari ekiteko, baina, urte hartan Alpeetako eguraldiaren iragarpen txarra zela eta, Pirinioetako Carros de Foc ibilbidea egiten amaitu genuen Ondarroako la-

gunekin batera. Ibilbide hori egiteaz gain, buruan sartuta genituen beste hainbat gailur kateatzeko lortu genuen egun gutxitan.

Urtebete geroago, egoera berdinean geunden: ekaitz indartsuek Alpeak eta Pirinioak hartu zituzten. Beste behin ere, gure planak trakestu ziren eta inprobisatzeko beharrean ikusi ginen. Hegoalderantz jo eta

Kolosoan artean eskiatzen

Poqueira aterpea dinarrizko kanpamendua hartuta, Veletan eta Mulhacenen zehar eski egun itzelez gozatu ahal izan genuen.

Azkenik, hirugarren saiakeran dattek eta eguraldiaren iragarpen egokiak bat egin zuten eta gure bidaiari hasiera eman ahal izan genion.

MONTE ROSAKO TOURRA 1. ETAPA

Cervinia izan zen ibilbidea hasteko hautatu genuen lekua. Lau egunerako mototlak ahalik eta zehaztasun gehienez prestatu genituen, pisua gakoa izango baitzen hurrengo egunetan. Konturatu orduko Plateau Rosara igoko gintuen kabinan sartuta ginen. Elkarriz begira barre urduriak ateratzen zitzaizkigun eta hairibat zalantza gure buruan dantzan: nolako elur baldintzak topatuko genituen? Nola eragingo zigun altuerak eskiatzeko orduan...? Gure lehenengo esperientzia izango zen lau mila metrotan eskiak jantzita.

Gure lehenengo esperientzia izango zen lau mila metrotan eskiak jantzita

Bideari ekin genion heinean inguratzen gintuen lainoa desagertzen hasi zen. Momentu hura ikuskizun bihurtu zen gure inguruan hairibat mendi ezagun agertzen zitzaizkigun bitartean. Iparraldean, Matterhorn izugarria albatzen zen; mendebaldean, aldiz, gure ibilbidearen zati handi bat ikusteko gai ginen: Breithorn, Pollux eta Castor mendiek osatzen duten mendilerroa.

Altueraren eraginez, lasai hartu genuen Breithorneko igoera eta, geldialditxo baten ondoren, Breithorn Centralera heldu ginen, bi tontorrek lotzen dituen gandorra zeharkatuz.

Lainoa hara eta hona zebilen, eta tontoretik hairibat pitzadura ikusi genituen. Arriskua ahalik eta gehien murrizteko, jaisteko modurik egokiena eskien gainean baina sokaz lotuta izango zela adierazi genion elkarriz.

Jaitsieraren ostean, Pollux tontorraren hegoaldean dagoen elurrezko lautada zeharkatu eta 3100 m-tan kokatuta dagoen Guide d'Ayas aterpera heldu ginen.

2. ETAPA

Goizeko seietan abiatu ginen aterpetik. Ilargi betesak hamera egin zigun eta frontalik gabe ekin genion bigarren egunari. Zenua garbi zegoen eta urrunean Gran Paradisok arrosa kolorea hartu zuen eguzkia jotzen hasi zitzaion momentuan.

Malda tentetu, eskiak bizkarrean jarri eta tipi-tapa Castor tontorrera doan gandor zorrotzean igota ginen, Lyskammek sortzen duten hamasi erakargarriari begira. Haize ulada boritzek ez ziguten bertan denbora askorik egoteko parada utzi, beraz gandorra zeharkatzen jarraitu genuen, Felikhornera bidean.

Elur-kostran ekin genion jaitsierari eta, Quintino Sella aterpean geratu ordez, fokak jantzi eta Lyseko glaziarra zehar-

Felkhornen ertza

katzuz ekialderantz jarraitu genuen. Eskiak motxilan jarri eta sokaz lotu ginen Nasora igotzeko. Hemendik aurrera glaziarra zabaldu eta leuntzen da, eta hainbat laumilako xume agertzen zaizkigu. Eguna Piramide Vincent (4100 m) gailu rarakin barobildu ondoren, Gniffeti aterperainoko jaitsiera gozatzeko kapaz izan ginen.

3. ETAPA

Eguna hotz, hodei eta haizetsu esnatu zen eta genuen arropa gehiena jantzita abiatu ginen Alpeetako aterperik altuenera, Cappa Margherita (4554 m). Baldintzek eta altuerak mantsu joatera behartu gintuzten.

Hemendik aurrera, ia bi mila metroko desnibela genuen Suitza aldera, kasu honetan, Monte Rosa Hutte modernora, gure

azken geltokia. Jaitsiera hau, luzea izateaz aparte, serac artean sortzen ziren fometan jolasten ibiltzeko zatiak eskaini zizkigun.

Serac artean sortzen ziren fometan jolasten ibiltzeko zatiak eskaini zizkigun

Hurrengo eguneko eguraldi iragarpenak ikusita, zeharkaldiaren punturik gorenena dena Dufourspitze (4634 m) burutik kendu behar izan genuen eta Zermattera arte eskiatzea erabaki genuen.

Grenzgletscherko glaziarra zeharkatu genuen alde guztietara begira gindoazen bitartean, parajeaz txunditurik. Baina oraindik zentzu guztiak piztuta eramatera behartzen gintuen azken pasabidea gelditzen zitzagun: glaziamaren bukaerak sortzen zuen arroila. Denboraldi bukaera zen eta elur-zubiak jausten hasiak ziren.

Eguna amaitzeko, jaitsiera erosoa izan genuen. Cervinia-Zermatt eski estazioko pistetatik, berriro telefonikoa hartu eta eguneko azken jaitsiera egiteko, Cervinia aldera.

TRANSIZIO EGUNAK

Eguraldiaren iragarpena ez zen oso erakargarria hurrengo egunetarako, baina aukera gutxi izaten ditugu urtean zehar Alpeetatik

lyskammen iparraldea

ibiltzeko eta gure planekin jarraitu genuen. Gran Paradiso (4061 m) buruan gurela Valsaveranche haranera abiatu ginen.

Arratsaldea eztabaidatzen eta zetozen egunetarako aukera ezberdinak bilatzen aritu ostean, gau hartan Gran Paradisorantz aterako gineela erabaki genuen. Elur artean eta itzar open handirik gabe, gaueko hamabietan ekin genion igoerari, baina aurreikusita genuen bezala, aterpean gosatu eta buelta hartu genuen.

Egun horiek izaten dira gogorrenak espedizio batean. Eguraldia trakestu, planak hantaz gora jarri eta noraezean ibiltzeak motibazioan eragin handia dauka. Dinamika negatiboa sortu aurretik, eguraldiari aukera xumea ematen saiatu eta Grands Montsekako eski pistetara igo ginen. Eguna hautsa artean eskiatzen bukatu genuen, azken orduko leihoa aprobetxatu z.

Motibazioa are gehiago piztu egin zitzaigun hurrengo egunetako iragarpenetan leihotxi bat ikusi genuenean. Egocora birplanteatu eta erabakiak azkar hartu genituen. Hurrengo geltokia Zermatten genuen, hasitako lanak bukatzeko asmoz.

DUFOURSPIITZE 1. EGUNA

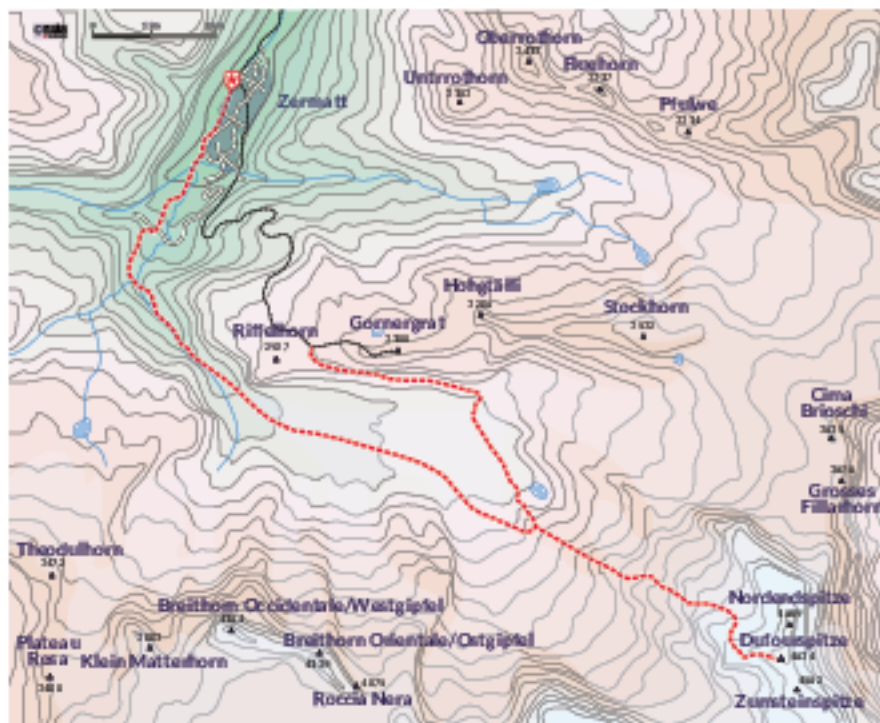
Gomergraterako kremailera-trenetik jaitsi ginenean laino itxi eta hezeak hartu ginen, ikuspena zeharo mugatuz. Behe-lainoa desegin zenean, zeru urdin batek harrera gozoa egin zigun eta bidearekin lasaiago jarraitu genuen.

Monte Rosako luxuzko aterpera helitzeko, Grenzgliescher glaziamera jaitsi eta honen arrakalak zeharrikatu behar izaten dira, tokiarik egokiena asmatuz. Aurreko eguneko elurteek maldak guztiak zuritu eta guri egokitu zitzaigun bides zabaltzearen lana.

2. EGUNA

Gure frontalek ematen zuten argi xumeak gidatuta, goizeko hiruetan aterpetik atera eta isiltasunean bideari ekin genion.

Aurreko egunetako aklimatazio egokiak Sattel leporaino (4356 m) ermitxo onean heltzen lagundu zigun, bertan eskiak utzi eta mistoan igo beharreko ertza jarraitu

genuen, sokaz lotuta. Hotza nabaria zen, -14 gradu, eta arrokari itsatsitako verglas izotzak progresioa moteldu zuen, igoera teknikoagoa bihurtuz.

Arrokari itsatsitako verglas izotzak progresioa moteldu zuen

Heilduleku eta pauso bakoitzari arreta kendu gabe Dufourspitzemendiaren gailurrean ginen, 4600 m-ko altueran. Haizea bortitza zen eta, heldu ginen moduan, besarkada batekin ospatu eta bidea ahalik eta arinen desegitea egokiena zela erabaki genuen.

Ezuste korrik gabe lepora heldu eta, orduan bai, ertzak eragindako tentsioak desagertu ziren eskiak janzten genituen bitartean. Tenperatura hotzei esker elurra lehor mantendu zen jaitsieran zehar eta txistu eta kantu artean inoiz egin dugun jaitsieranik gozonenetako bat bizitzeko aukera izan genuen. A ze festal Harrigarria da nolako denbora gutxian mendiak bere bi aurpegiak erakutsi ahal dizkigun.

Aterpean geldialdi labur bat eginez, jaitsiera ezagunari aurre egin genion, emozioak gainezka baina oraindik ere erreka estutzen zen atalaren elur zubiei arreta berezia jarritz.

Zermattera itzuli eta... bingol! Eguraldi egonkorra hurrengo bi egunetarako! Denboraz justu genbiltzan, baina, zergatik ez saiskera bat egin...?

Dufourspitzeko ertzetik jaitsien

Panorama bakarra

MONT BLANC 1. EGUNA

Zermatten esnatu eta eguerdirako jada Grands Mulets aterpetxera bidean ginen. Nekea oso nabaria zen, baina gogoak gailendu eta horrelako aukera askorik izango ez genituelakoan, motibazioz gainezka ekin genion azken bultzadari.

La Junction eremu ezaguneko pitzadurak saihestu eta elur zubiek zeharrikatu ostean, Tacornaz eta Bossons glaziarren arteko harkaitzean zintzilik dagoen aterpera heldu ginen. Leku horiek ikuspegi paregabea eskaini zigun, lainoak bailara hartuta baitzuen; elurjauzien ornoek uneoro ameta deitzen ziguten bitartean.

Eguzkia hodei-itsascan hondoratzen zen bitartean, eguneko azken argiek Mont Blanc-eko gaina argitu zuten, ordu gutxi-ren buruan bere gailurra zapalduko genuelako itzaropenarekin.

2. EGUNA

Aterpea jendez lepo zegoen eta lurtean lo egitea egokitu zitzaigun. Goizeko ordu bata aldera, Bob Marleyren "Don't worry about

a thing, 'cause every little thing gonna be all right!" leibopean esnatu gintuzten. Seinale onai

Goizeko hirurak aldera, ekipatu eta sokaz lotuta 1800 metroko desnibel positiboa duen igoera luzeari ekin genion. Erritmo onean fokatzen eta metroak irabazten ari ginen. Beharrezko begirada batek gure atzetik zetorren argi ilara luzea erakusten zigun, eta, beharago, Chamonixeko argi distiratsuak.

Grand Plateausun geundela argitzen hasi zen eta hotza sufritzen hasi ginen. Haizea oso gogor jotzen hasi zen Vallot aterpe txikiaren aurretik. Denboraz oso ondo gindoazen eta behar bada goizegi iritsi ginenez, Valloteko kabinan babestu ginen une batez, eguzkiak indarra hartu eta pixka bat berotzeko zain.

Valloteko kabinan babestu ginen une batez

Oraingoan eskirik gabe, kranpoiekin Bossons enrtz politetik gora metroak arin irabazi genituen. Ekialdean, Bionnassay ertza eta Italiar isurialdea ikus genitzakeen. Baita gero eta gertuago sumatzen zen

gailurra ere bai. Rausoz pauso eta arnasa ondo egokituz, ertz gorenera heldu eta pauso gutxi-ren buruan tontorrean ginen.

Urteak generamatzen une honen zain, gauza batengatik edo besteagatik beti atzeratu izan zena... eta hortxe geunden,

azkenean Mont Blancen tontorrean. 4804 metroan. Orduan bai, bostekoa eman eta besarkada estu batean elkartu ginen tontorrean.

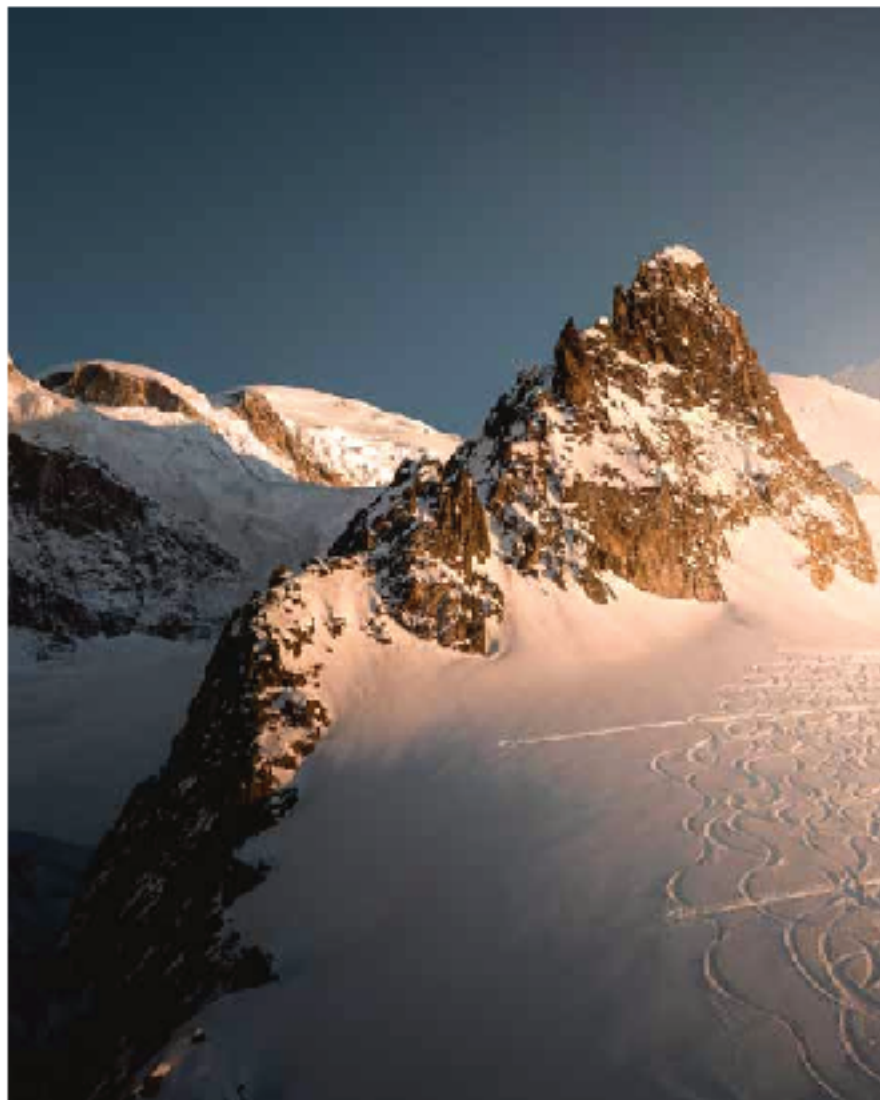
Gailurrean denbora luze egon eta gero, Bossoneko ertz zorrotza kontu handiz jaisten hasi eta Vallot-en eskiak jantzi geratu. Hortik aurrera, gozamina izan zen berriro iristatzea eta metroak erraz gaitzea, Mont Blanc eta Mont Maudit mendien iparraldeko seracen azpiko tarte ikaragarrietatik igaroz.

Grand Mulets aterpearen ondok serac eta pitzaduretatik gertu igaro eta Chamorineraino jaisteko beharrean ginen denbora askorik gaildu gabe. Arratsaldea genuen duba bat hartu eta bueltako bidai neketuari aurre egiteko. Hurrengo goizean gure eguneroko eginbeharrek oetara buel-

Azken metroak Mont Blancen

Azken begirada atertetik Mont Blancera

tatu behar ginen, eta seguru ginen gorputzak nola edo hala esfortzu guztia ordainduko zuela. Goizeko bostak, etxera heldu, dutxa bat hartu, gosatu eta asimilatzea denborarik gabe, errealitatez aldatu eta lanera abiatzea tokatzen zen.

Baina, esan bezala, egindako esfortzu guztiak merezi izan zuen gure barnuan dantzan dabiltzan txinpart horiek amartzen josteko, jakinda horiek itzaltzen diren heinean beste handiago batzuk pizten direla. Bidai honek esperientzia oso aberasgarria eskaini zigun, gure abenturetan beste koska bat markatuz. Eta bide batzuen helmugara heltzen garen moduan, beste berri batzuk agertzen doaz, egiten dugun honengatik pasioa bizirik mantenduz eta gure esperientzien hemeroteka momentu ederekin hornituz.

Honengatik guztiagatik, beste behin ere, eskerrik asko!

Mont Blancen tontorrean!

